

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **S., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2004, č. j. 1712/04-1401-21 a č. j. 1713-04-1401-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2005, č. j. 22 Ca 386/2004-32,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2005, č. j. 22 Ca 386/2004-32 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému usnesení krajského soudu, jímž soud odmítl žaloby proti rozhodnutím žalovaného. Ten žalobou napadenými rozhodnutími zamítl odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu Český Těšín (celním deklaracím), kterými úřad rozhodl o propuštění zboží označené jako „bílý cukr“ do režimu volného oběhu, přičemž dovozy zboží zahrnul do celní kvóty na základě nařízení vlády č. 162/2002 Sb., kterým se stanoví ochranné opatření na dovoz některých výrobků do České republiky.

Krajský soud usnesením žaloby odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. a v odůvodnění uvedl zejména, že napadenými rozhodnutími žalovaného nedošlo k jakémukoliv založení, změně, zrušení či závaznému určení práv nebo povinností žalobce. Poznámky na jednotných celních deklaracích, že se dovoz zboží zahrnuje do celní kvóty, neměly vliv na určení práv či povinností žalobce

v daných celních řízeních. V těchto řízeních bylo rozhodováno o celním dluhu žalobce, přičemž tato rozhodnutí nebyla žádným způsobem ovlivněna konstatováním o zahrnutí dovozu do celní kvóty. Zahrnutí do celní kvóty by bylo z hlediska práv a povinností dovozce významné až v tom okamžiku, kdy by v dalším celním řízení celní úřad rozhodl o výši cla, kterou by stanovil na základě toho, že podle jeho názoru již došlo k vyčerpání celní kvóty. Až toto následné rozhodnutí o výši cla by tedy bylo rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž by byla přípustná žaloba ve správním soudnictví.

Stěžovatel uvedl, že usnesení krajského soudu napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Rozhodnutím správního orgánu došlo k založení jeho povinnosti, neboť při dalším dovozu, bude-li předtím nezákonně vyčerpána kvóta, bude nucen platit clo, které by v opačném případě platit nucen nebyl. Dle názoru soudu proti takovému postupu celních orgánů není obrana, ač zasahuje do práv stěžovatele. Stěžovatel dále rozváděl nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „a současně vady řízení“, spočívající v nesprávné aplikaci § 6 nařízení vlády č. 534/2002 Sb. (z obsahu kasační stížnosti je zřejmé správné č. 462/2003 Sb.).

První senát Nejvyššího správního soudu, ve skutkově i právně zcela shodné věci usnesením ze dne 21. prosince 2005, č. j. 1 Afs 61/2005-52, rozhodl o postoupení věci rozšířenému senátu. Při předběžné poradě totiž dospěl k právnímu názoru, který byl odlišný od právního názoru judikovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 6 As 4/2003–45. Důvod, pro který věc předložil rozšířenému senátu spočíval v posouzení právní otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a tedy, zda je či není rozhodnutím vyloučeným ze soudního přezkoumání.

Šestý senát ve věci sp. zn. 6 As 4/2003 dospěl k závěru, že *„daným rozhodnutím nedošlo k jakémukoli založení, změně, rušení nebo závaznému určení práv či povinností. Poznámka uvedená na jednotné celní deklaraci, že se dovoz zboží zahrnuje do celní kvóty neměla žádný vliv na určení práv či povinností žalobce v daném celním řízení. Až následné rozhodnutí o výši cla by bylo rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti kterému by byla přípustná žaloba ve správním soudnictví.*

Opačný názor zdůvodnil předkládající senát především tak, že žalobce v žalobě tvrdil, že byl úkonem správního orgánu (zde rozhodnutím o propuštění zboží do volného oběhu) zkrácen na svých právech. Procesní legitimace žalobce se přitom nezakládá zkrácením na právech, nýbrž tvrzením o tom, že ke zkrácení došlo. Závěr o tom, zda žalobce skutečně byl či nebyl na svých právech zkrácen, je už závěrem o legitimaci věcné a je tedy určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby. Nelze jím ovšem podmiňovat věcné projednání žaloby, respektive její přípustnost či nepřípustnost. To, zda nebyly splněny podmínky řízení ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., lze najisto vyslovit jen tehdy, pokud napadený úkon není rozhodnutím [tehdy by platila kompetenční výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s.], nebo tehdy, kdyby žalobce netvrdil, že byl na právech krácen (což nebyl tento případ).

Rozšířený senát tento právní názor rozhodnutím ze dne 25. dubna 2006, č. j. 1 Afs 61-2005 potvrdil.

Stěžovatel v kasační stížnosti sám právně kvalifikoval její důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Toto podřazení však není zcela správné, neboť směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: srov. např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS s touto právní větou: *„Je-li kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“* Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě tedy zahrnuje jak nezákonnost samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto rozhodnutí předcházela. Nesprávná kvalifikace stížnostních důvodů stěžovatelem však není ani v nejmenším na překážku jejímu věcnému projednání. Stačí, aby stěžovatel důvody tvrdil; jejich podřazení pod zákonné ustanovení provede v souladu se zásadou *iura novit curia* soud. Z tohoto pohledu stěžovatel svým povinností dostál, resp. přesněji procesní břemeno tvrzení unesl.

Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby, nemůže ani Nejvyšší správní soud zkoumat napadené rozhodnutí z jiného důvodu než podle § 103 odst. 1 písm. e). Proto stěžovatelovy poukazy na § 103 odst. 1 písm. a) a d), spočívající v nezákonnosti a ve vadách řízení, vyvolaných dle tvrzení stěžovatele v dané věci nesprávnou aplikací § 6 celního sazebníku, nemají místa.

Rozhodující tedy je, zda krajský soud odmítl důvodně žalobu či nikoliv, tedy zda je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Právo na přístup k soudu je jednou ze základních komponent práva na spravedlivý proces, garantovaného jak mezinárodními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož ten, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“* Citovaný článek je sice oproti současným standardům soudní ochrany formulován úžeji (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dále vyplývá požadavek plné jurisdikce; krom toho se správní soudnictví dnes již neomezuje toliko na přezkum rozhodnutí, ale poskytuje rovněž ochranu před nečinností i před nezákonnými zásahy); právo na přístup soudu ve věcech správního soudnictví z něj však beze vší pochybnosti vyplývá. Pravomoc správních soudů je podle tohoto článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční výluka možná není).

Vzhledem k tomu, že právo na přístup k soudu má povahu ústavně garantovaného práva, je nutno vzít zřetel též k čl. 4 odst. 4 Listiny, podle níž při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Z tohoto ustanovení zároveň vyplývá, že v případě pochybností, zda někomu náleží právo na přístup k soudu či nikoliv, je nutno vždy zvolit výklad příznivější výkonu tohoto práva.

Tyto východiska je třeba mít na zřeteli při výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s., jehož prostřednictvím se na úrovni obyčejného zákona právo na přístup k soudu realizuje. Citované ustanovení nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, nýbrž podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Legitimace je tedy založena tím, že žalobce tvrdí, že takový úkon správního orgánu měl negativní dopady do jeho právní sféry.

Uvedené předpoklady byly v dané věci splněny: žaloba směřovala jednak proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 9. 7. 2004, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o propuštění zboží deklarovaného jako bílý cukr do režimu volného oběhu; jednak žalobce v žalobě tvrdil, že tímto rozhodnutím byl zkrácen na svých právech (neoprávněné přidělení kvóty, nesprávné vyloučení aplikace § 6 nařízení vlády č. 462/2003 Sb., rozpor s čl. 2 odst. 2 Listiny). Je tedy zřejmé, že zde byl jak shora specifikovaný úkon správního orgánu, tak i tvrzení žalobce o tom, že tento úkon má negativní dopady do jeho právní sféry. Žalobce proto k žalobě legitimován byl.

Žaloba jednoznačně směřuje proti rozhodnutí celního ředitelství o odvoláních, která se jako jednou z odvolacích námitek zabývala mj. též výtkou nesprávné aplikace kvót. Takové rozhodnutí žalovaného se právní sféry žalobce bezpochyby dotýká, právě je také žalobce napadá žalobou a tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud žalobu odmítl nesprávně. Proto jeho usnesení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž se bude krajský soud – vázán právním názorem, že žalobce je k žalobě legitimován – žalobou věcně zabývat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2006

JUDr. Marie Žížková
předsedkyně senátu

